

jeg mener jo ogsaa, at Tjenesteiveren paa dette Omraade netop vil være større end, at Befolkningen kan være tjent dermed.

Tobiesen: Jeg skal blot bemærke, at jeg synes, at det er det ærede Medlem og paa ingen Maade mig, som frygter for Politiets Tjenesteiver.

Udsig: Saaledes som Sagen nu stiller sig, er man virkelig noget i Forlegenhed, naar man er i det Tilfælde, at man, som jeg, ikke ønsker, det skal blive Gjenstand for en offentlig Politisag, naar en Mand gaar over en anden Mand's Mark. Det har jo i Virkeligheden været Udvalgets Mening, at dette Tilfælde ikke skal behandles som offentlig Politisag, og naar det i Ændringsforslagene under Nr. 18 og 19 hedder, at de i § 8, næstsidste Punktum ommeldte Forsæelser skulle behandles som offentlige Politisager, da har Tanken været den, at de Forsæelser, der omtales i § 8, første Punktum, skulle behandles som private Politisager. Men, saaledes som det uden Tvivl med Rette er blevet udtalt af den høitagtede Indenrigsminister og af den sidste ærede Daler, vil dette formentlig ikke blive Følgen af, at de tvende Forslag vedtages. Følgen deraf vil meget mere snarere være den, at de Forsæelser, der omtales i § 8, første Punktum, blive Gjenstand for Justitsfager, altsaa blive gjorte til saadanne Sager, hvori der skal beskikkes Aktor og Defensor, hvilket dog neppe kan være Nogens Mening, her sk. Derfor forekommer det mig, betænkeligt at stemme for Ændringsforslagene under Nr. 18 og 19, saaledes som de ere affattede. Paa den anden Side vilde jo, naar man stemte for de Ændringsforslag, som ere foreslaaede af den høitærede Indenrigsminister, Følgen — imod, hvad der er Udvalgets Mening — blive den, at samtlige de Sager, der reise sig af § 8, altsaa ogsaa en hvilken som helst Bevægelse over en anden Mand's Mark, skulde behandles som offentlige Politisager, og det er Noget,

som jeg, som alt yttret, tilstaar, at jeg ikke er meget stemt for. Det forekommer mig nemlig i høi Grad at staa i Strid med de almindelige Grundsætninger, som ibrigt gjælde i vor Lovgivning — hvor det f. Ex., at man beskædiger en anden Mand's Ting, eller at man krænker Husfreden, er Gjenstand for en privat Sag —, om man her vilde gjøre blot det at betrede en anden Mand's Mark til en offentlig Politisag. Jeg er derfor, som sagt, noget i Forlegenhed med, hvorledes jeg skal stemme, idet et Resultat, som jeg maa anse for urigtigt, vil fremkomme, baade naar man vedtager Udvalgets Ændringsforslag uden Indenrigsministerens Ændring, og naar man stemmer for Udvalgets Ændringsforslag med den nævnte Ændring. Jeg veed saaledes ikke, om det ikke vil være rigtigst at lade Paragrafen blive staaende ganske uforandret og altsaa at stemme imod samtlige Ændringsforslag til denne Paragraf. Der vil derved ganske vist fremkomme f. Ex. den Ukorrekthed, at § 7 ikke er nævnt i Paragrafens første Punktum, men, naar man har den Anskuelse, som jeg har, saa forekommer det mig dog, at man maa foretrække denne Ukorrekthed for at vedtage en Bestemmelse, der strider imod, hvad man anser for det Nigtige.

Tobiesen: Jeg kan dog ikke Andet end vedblivende tilraade, at man gaar den modsatte Vej og holder paa, at alle Sager, der reise sig af § 8, blive Gjenstand for offentlig Paatale, idet man vedtager den høitærede Ministers Ændringsforslag under Nr. 23 og 25 og saa tillige Udvalgets Ændringsforslag. Jeg tror ogsaa, at Bestemmelsen i § 8 ikke opfattes aldeles klart. Det at gaa en enkelt Gang over en anden Mand's Mark kan, saa vidt jeg ser, ikke falde ind under § 8. Efter § 8 fordrer der nemlig udtrykkelig, at man skal færdes paa anden Mand's Jorder osv., og den Omstændighed, at jeg en enkelt Gang strøvar over en anden Mand's Mark til dennes Hus, er ikke at „færdes“ paa